

РЕШЕНИЕ

№ 816

гр. София, 22.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Христо Лазаров

Членове: Женья Димитрова

Николай Ст. Метанов

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
като разгледа докладваното от Христо Лазаров Въззивно търговско дело № 20221001000399 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава двадесета от ГПК – Въззивно обжалване.

Образувано е по въззивна жалба от длъжника - „Аосиа” ООД, ЕИК 175008609, чрез адв. К. срещу решение № 260118 от 14.02.2022г., по т.д. № 1707/2020г., по описа на Софийски градски съд, т.о., VI-11 състав, с което е обявена неплатежоспособността и е открито производство по несъстоятелност на ответното търговско дружество, определена е началната й дата на 01.01.2018г.

Въззивникът/длъжникът - „Аосиа” ООД счита, че обжалваното решение е недопустимо, а при условията на евентуалност същото е незаконосъобразно, необосновано и неправилно, постановеното при нарушение на съдопроизводствените правила. Твърди, че решението е постановено по недопустима молба по чл. 625 от ТЗ, която не съдържа петитум и била нередовна. На следващо място твърди, че първоинстанционният съд не е направил доклад по делото, с което е нарушил правото на защита на ответника. Счита, че обжалваното решение е немотивирано, тъй като първоинстанционният съд не е обсъдил възражението му за нередовност на молбата от ищеца, за откриване на производството по несъстоятелност на длъжника. На следващо място твърди, че ищецът е изпълнил указанията да конкретизира вземанията си главница и лихва след указания от съда срок. Не било обсъдено и възражението на ответника, че ищецът нямал качеството кредитор по отношение на ответното търговско дружество, както и че претендираните вземания били погасени по давност. Счита, че от приетите първоначално и две допълнителни заключения на вещото

лице се установявало, че за почти целия изследван период собственият капитал на ответника е положителна величина. Вещото лице е установило, че длъжникът е погасявал свои задължения чрез извършени плащания към НАП и „Уникредит Булбанк“ АД. От извършеният анализ на имуществената структура на ответника се установявало, че към 31.03.2021г. било налице увеличение на стойността на дълготрайните материални активи спрямо 31.12.2020г. – от 101 000 лева на 216 000 лева. За същият период вземанията от клиенти са нараснали от 140 000 лева на 156 000 лева, а другите вземания се увеличили от 184 000 лева на 207 000 лева, или общо размерът на вземанията се увеличил от 324 000 на 363 000 лева. Във второто допълнително заключение на вещото лице било установено, че ответното търговско дружество извършвало регулярни ежемесечни плащания по задълженията си за банков кредит. Твърди, че констатациите на вещото лице не са обсъдени в мотивите на решението, с които констатации се опровергавал изводът на съда за недобро финансово състояние на длъжника и че не е трайно, а временно. Счита, че налице била липса на мотиви по смисъла на чл. 236, ал. 2 от ГПК, което е самостоятелно основание за отмяна на обжалваното решение. Моли въззивния съд да обезсили, евентуално да отмени изцяло обжалваното решение и да постанови решение по същество на правния спор, с което да отхвърли като неоснователна и недоказана молбата по чл. 625 от ТЗ. Претендира разноски за двете инстанции.

Въззиваемият – „Ай би ем България“ ЕООД, ЕИК 040698335, чрез адв. Ч. и адв. З. е подал в срок писмен отговор на въззивната жалба. Оспорва изцяло въззивната жалба и моли да бъде оставена без уважение. Излага подробни правни доводи по всяко едно от твърденията на въззивника, които ще бъдат съответно разгледани при обсъждане на твърденията във въззивната жалба. В подкрепа на това си становище цитира задължителна съдебна практика – ТР № 1 от 03.12.2018г., по тълкувателно дело № 1/2017г. на ОСТК на ВКС. Моли въззивния съд да потвърди изцяло обжалваното решение като законосъобразно и правилно. Претендира разноски за въззивното производство.

Въззивната жалба е подадена в законния срок, от надлежна страна по делото против подлежащо на възивно обжалване решение на градския съд, поради което е допустима и подлежи на разглеждане по същество.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд след служебно извършена проверка на решението установи, че то е валидно и допустимо в обжалваната част.

Въззивният съд приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от представените и приети по делото заверени копия от договор на английски език, придружени с превод на български език – BGN0814A/25.11.2014г. и BGN0315A/23.03.2015г., се установява валидно правоотношение за търговска продажба между страните за доставка на високотехнологично оборудване за софтуер и хардуер. По тези два договора, „Ай би ем България“ ЕООД е издал на „Аосиа“ ООД фактура № 0000018107/28.11.2014г. за дължима сума в общ размер на 495 557,87 лева с включен ДДС и фактура № 0000018731/17.04.2015г. на обща стойност 1 436 673, 78 лева с включен ДДС. Страните са сключили споразумение за разсрочено плащане с нотариална заверка на

подписите от 18.05.2016г., с което ответникът признава задължение за плащане на цената по поръчката от 2014г. в общ размер на 137 763,76 евро и задължение за плащане на цената по поръчката от 2015г. в общ размер на 566 699,14 щатски долара. Вещото лице е установило, че по двете фактури „Аосиа“ ООД е заплатило на „Ай би ем България“ ЕООД сума в общ размер на 645 737,69 лева, като всички плащания в евро са превалутирани в лева. Последното плащане в размер на 5 000 евро е извършено на 23.05.2018г.

Видно от заключението на вещото лице - В. П., изготвило съдебно финансово-икономическа експертиза в първоинстанционното производство, се установява, че в първоначалното заключение е анализиран периода 2016-2019г. Според вещото лице, за всяка една година от този период, стойностите на коефициента за обща ликвидност е под референтните граници: 0,6726 за 2016г., 0,5488 за 2017г., 0,5811 за 2018г. и 0,4468 за 2019г. Според вещото лице, стойностите на коефициента за бърза ликвидност е 0,5375 за 2016г., която е на долна граница, но в рамките на общоприетата стойност. Този коефициент е под референтната граница за периода 2017г.-2019г. и с изявена тенденция за влошаване: 0,4023 за 2017г., 0,4285 за 2018г. и 0,3284 за 2019г. Според вещото лице, за периода 2016-2019г., стойностите на коефициента за незабавна ликвидност е значително под референтните граници: 0,0016 за 2016г., 0,0017 за 2017г., 0,0015 за 2018г. и 0,0010 за 2019г. Според вещото лице, за периода 2016-2019г., стойностите на коефициента за абсолютна ликвидност също е значително под референтните граници: 0,0016 за 2016г., 0,0017 за 2017г., 0,0015 за 2018г. и 0,0010 за 2019г. В отговор на задача 8, вещото лице е посочило, че длъжникът не предоставял достъп до аналитичните си ведомости. В отговор на задача 9, вещото лице е посочило, че длъжникът нямал касови наличности на парични средства в брой, за периода от 01.01.2016г. до 31.12.2020г. В отговор на задача 1 поставена от ответника, вещото лице е заявило, че при справка в неговото счетоводство нямало аналитични счетоводни записвания за вземанията му, поради което е невъзможно да се направи анализ на основанието за тяхното възникване, падеж и надеждност за събираемост, както и липсвали инвентаризационни описи и сравнителни ведомости за осчетоводените стокови наличности.

В първото допълнително заключение е изследван периода от 2020г. до 31.03.2021г., а второто допълнително заключение е направен финансово-икономически анализ към 31.03.2021г. Според вещото лице, за периода 2020-2021г., стойностите на коефициентите за обща, бърза, незабавна и абсолютна ликвидност са значително под референтните граници, което означавало, че ответникът не е в състояние да погасява своите текущи задължения с наличните си парични средства. Изследвани са и коефициентите за финансова автономност и задлъжнялост, от които се установявала пълна зависимост на ответника от своите кредитори.

Във второто допълнително заключение, вещото лице е констатирало, че в счетоводството на ответника няма аналитични счетоводни записвания за неговите вземания, поради което е невъзможно да се направи анализ на основанието за тяхното възникване, падеж и надеждност за събираемост. Според инвентаризационния опис към 31.03.2021г., балансовата стойност на притежаваните от длъжника ДМА са в общ размер на 589 431,91 лева. Вещото

лице е установило, че липсват доказателства за осчетоводени налични стоки за сумата от 81 000 лева. Според вещото лице, ответникът е осчетоводил вземания в размер на 363 000 лева, но липсвали счетоводни данни за основанието на тяхното възникване. Вещото лице е установило за пасива, че неразпределената печалба е 641 000 лева, непокритата загуба е 2 119 000 лева, краткосрочните задължения към финансови предприятия е 112 000 лева, краткосрочни данъчни задължения в общ размер на 289 000 лева и задължения към доставчиците в общ размер на 1 536 000 лева.

Във въззивното производство е прието неоспорено от страните трето допълнително заключение на вещото лице, с което е изследван финансовото състояние на ответното търговско дружество до приключване на устните състезания в тази инстанция.

Заключението е ясно, обосновано и изчерпателно, поради което следва да се кредитира от въззивния съд.

Вещото лице е установило, че към 09.08.2022г. ответникът има публичноправни задължения към НАП в общ размер на 81 529,80 лева. Вещото лице е изчислило, че към 01.01.2018г. ответникът има задължения към финансови предприятия в общ размер на 541 000 лева, от които 185 000 лева краткосрочните и 356 000 лева дългосрочни. Задълженията за получени аванси са в размер на 29 000 лева. Краткосрочните задължения към доставчиците са в общ размер на 2 382 000 лева. Други задължения в общ размер на 648 000 лева, от които краткосрочни 334 000 лева и дългосрочни 314 000 лева. Краткосрочни данъчни задължения са в размер на 315 000 лева. Според вещото лице, общият размер на задълженията на ответното търговско дружество към 01.01.2018г. е 3 600 000 лева, от които краткосрочни 2 901 000 лв. и дългосрочни 699 000 лв. Към 31.12.2018г. размерът на задълженията на ответника е 3 669 000 лева, от които краткосрочни 2 700 000 лв. и дългосрочни 969 000 лв. Към 31.12.2019г. размерът на задълженията на ответника е 3 619 000 лева, от които краткосрочни 2 878 000 лв. и дългосрочни 741 000 лв. Към 31.12.2020г. размерът на краткосрочните задължения на ответника е 1 773 000 лева. Към 31.12.2021г. размерът на краткосрочните задължения на ответника е 1 456 000 лева.

Вещото лице е изчислило, че към 01.01.2018г. ответникът има дълготрайни материални активи в общ размер на 633 000 лева, акции и дялове в асоциирани и смесени предприятия в размер на 2 315 000 лева, материални запаси в размер на 425 000 лева, вземания от клиенти и доставчици в размер на 296 000 лева, други вземания в размер на 866 000 лева, парични средства в брой 3 000 лева и в депозити 2 000 лева. Според вещото лице, сумата на актива на ответното търговско дружество към 01.01.2018г. е 4 605 000 лева, от които 2 948 000 лв. дългосрочни и 1 657 000 лв. краткосрочни. Към 31.12.2018г. сумата на актива на ответника е 4 512 000 лева, от които 2 943 000 лв. дългосрочни и 1 569 000 лв. краткосрочни. Към 31.12.2019г. сумата на актива на ответника е 4 246 000 лева, от които 2 960 000 лв. дългосрочни и 1 286 000 лв. краткосрочни. Към 31.12.2020г. сумата на актива на ответника е 887 000 лева, от които дългосрочни са 479 000 лв. и краткосрочни 408 000 лв. Към 31.12.2021г. сумата на актива на ответника е 168 000 лева, от които 94 000 лв. са дългосрочни и 74 000 лв. краткосрочни. Ответникът не е представил на вещото лице

междинен финансов отчет за 2022г. Според вещото лице, размерът на пасивите превишавал размера на активите считано от 31.12.2020г. Вещото лице е изчислило, че към 01.01.2018г. общият размер на задълженията на ответника е 3 600 000 лева, а бързоликвидното имущество е на стойност 1 592 000 лева. Към 31.12.2018г. общият размер на задълженията на ответника е 3 669 000 лева, а бързоликвидното имущество е на стойност 1 569 000 лева. Към 31.12.2019г. общият размер на задълженията на ответника е 3 619 000 лева, а бързоликвидното имущество е на стойност 1 286 000 лева. Към 31.12.2020г. общият размер на задълженията на ответника е 1 773 000 лева, а бързоликвидното имущество е на стойност 408 000 лева. Към 31.12.2021г. общият размер на задълженията на ответника е 1 456 000 лева, а бързоликвидното имущество е на стойност 74 000 лева. Вещото лице е установило, че ответникът е извършвал плащания към свои кредитори, като последното е 1 035 евро на 16.03.2022г. Банковата сметка е закрыта на 19.03.2022г. и след тази дата няма данни за извършвани плащания. Според вещото лице, считано от 31.12.2020г. имуществото на длъжника не е достатъчно за покриване на текущите му задължения. Вещото лице е изчислило, че коефициентите за 2021г. са: 0,0508 за обща ликвидност, 0,0508 за бърза ликвидност, 0,0 за незабавна ликвидност и 0,0 за абсолютна ликвидност. В обобщение е посочило, че коефициентите за ликвидност за изследвания период от 01.01.2018г. до 31.12.2021г. са под референтните граници и длъжникът не е бил в състояние своевременно да посрещне текущите си задължения. Според вещото лице, от коефициентите за финансова автономност и задължнялост било видно, че за периода от 01.01.2018г. до 31.12.2021г. съществуващите задължения на ответника не са обезпечени с имущество и той е в пълна зависимост от кредиторите си, като за последните две години компанията е декапитализирана и за 2021г. имала загуба в размер на 1,88 млн. лева.

При така установената фактическа обстановка въззивният съд приема от правна страна, следното:

Предмет на делото във въззивното производство е обявяване на неплатежоспособността на ответното търговско дружество и определянето на 01.01.2018г. за началната й дата.

По възраженията на въззивника за допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила:

Неоснователно е възражението на въззивника, че обжалваното решение е постановено по недопустима молба по чл. 625 от ТЗ, която не съдържа петитум. Въззивният съд констатира, че молбата на кредитора за откриване на производство по несъстоятелност на ответното търговско дружество съдържа, както фактически така и правни основания, включително и петитум по чл. 607а, ал. 1 вр. с чл. 608 от ТЗ. Освен това, нередовността на исковата молба няма за правна последица недопустимост на постановеното решение, а подлежи на поправяне включително и във въззивното производство, на основание чл. 129, ал. 4 от ГПК.

Невярно е твърдението на процесуалния представител на въззивника, че ищецът е изпълнил указанията да конкретизира вземанията си за главница и лихва по двата процесни договора, но след указания от съда двуседмичен срок, който е изтекъл на 19.11.2021г. Видно

от протокола от първото по делото открито заседание проведено на 04.11.2021г., се установява, че ищецът е конкретизирал вземанията си, като е заявил, че задължението по договор № 814А възлиза на сумата от 91 931,47 лева, която включва лихви и главници, а по договор № 315А задължението възлизало на сумата от 1 011 993,63 лева лихви и главници. Съгласно разпоредбата на чл. 152, пр. първо от ГПК, протоколът от съдебното заседание е официален свидетелстващ документ и удостоверява извършените в съдебно заседание съдопроизводствени действия. Освен това, молбата с приложенията е подадена по електронна поща още на 13.11.2021г., като върху самата молба има отбелязване, че е подадена и по пощата с разписка от 17.11.2021г.

Невярно е твърдението на въззивника, че първоинстанционният съд не е направил доклад по делото и е нарушил правото на защита на ответника. Видно от протокола от първото по делото открито заседание проведено на 04.11.2021г., се установява, че съдът е докладвал молбата на ищеца по чл. 625 от ТЗ и се е произнесъл по всички доказателствени искания на страните по делото, включително и по искането на ответника за представяне на превод на български от английски език на двата договора за покупко-продажба между страните и е назначил вещо лице. Липсват указания единствено за разпределяне на доказателствената тежест за подлежащите на доказване факти от ответника по чл. 631 от ТЗ, но допуснатите процесуални нарушения във връзка с доклада по делото, имат за правна последица ненастъпване на преклузия за ангажиране на доказателства по делото, каквито искания липсват във въззивната жалба на ответното търговско дружество. Това означава, че правото на защита на ответника не е нарушено, тъй като неговото упражняване е гарантирано и във въззивното производство.

По същество на правния спор:

Неоснователно е твърдението на ответника, че първоинстанционният съд не е обсъдили възражението на ответника, че ищецът нямал качеството кредитор по отношение на ответното търговско дружество. Първоинстанционният съд е приел в мотивите, че ищецът е доказал вземане от ответника по два договора за покупко-продажба в размер на 137 763,76 евро/неправилно изписана като 1 377 763,63/ и 566 699,14 щатски долара/неправилно изписана като евро/. Тези факти се установявали от сключения между страните договор за разсрочено плащане от 2016г. и от счетоводните записвания на ответното търговско дружество. Тъй като ответникът не е ангажирал доказателства, че е заплатил в пълен размер дължимата сума, поради което по двата договора оставали дължими още 1 103 925,10 лева.

Според настоящия съдебен състав, не са необходими специални знания да се изчисли, че вземането на молителят от ответника по двете фактури е в общ размер на 1 932 231,65 лева с включен ДДС/495 557,87+ 1 436 673,78/. Ответникът е заплатил сума в общ размер на 645 737,69 лева, поради което размерът на изискуемото вземане на ищеца е 1 286 493,96 лева с включен ДДС/1 932 231,65 – 645 557,69/. Следователно, ищецът е доказал при условията на главно и пълно доказване, че е кредитор и е материалноправно легитимиран да подаде молба за откриване на производство по несъстоятелност на длъжника - ответното търговско дружество. Още повече, че във въззивното производство не се оспорва нито едно

от доказателствата представени и приети от първата инстанция, които установяват този факт - двустранно подписани договори, договор с нотариална заверка на подписите за разсрочване на задължението по тях, осчетоводяването на двете фактури и извършеното от длъжника на кредитора частично плащане по банков път на това задължение.

Основателно е твърдението на ответника, че първоинстанционният съд не се е произнесъл по възражението на ответника, че претендираните вземания били погасени по давност.

Страните са уговорили в приложение № 1 към първия договор, че длъжникът ще заплати на кредитора дължимите сума от 211 145,64 евро с ДДС за 36 месеца, на 12 вноски всяко тримесечие, считано от датата на приемо-предавателния протокол, а дължимият ДДС се заплаща след издаване на фактура. Фактура № 18107 е издадена на 28.11.2014г., но няма данни за датата на приемане от ищеца на стоките по този договор. Видно от т. 1 от първоначалното заключение се установява, че ответникът на 12.12.2014г. е заплатил по банков път на кредитора сума в размер на 82 592,89 лева. Това означава, че е настъпила изискуемостта на вземането на ищеца за съответната вноска по първия договор, респективно ответникът дължи плащане съобразно реда и условията на договора.

Страните са уговорили в приложение № 1 към втория договор, че длъжникът ще заплати на кредитора дължимите сума от 655 656,16 щатски долара с ДДС за 48 месеца, на 16 вноски всяко тримесечие, считано от датата на приемо-предавателния протокол, а ДДС след издаване на фактура. Фактурата е издадена на 17.04.2015г., а трите протокола са подписани от представители на страните на 06.04.2015г. Това означава, че е настъпила изискуемостта на съответната вноска за вземането на ищеца и по втория договор, считано от 06.05.2015г.

С договор за разсрочено плащане от 18.05.2016г., страните са договорили промяна на размера на дължимите вноски за главници, които са посочени в долари и евро, и са определили нови падежи по двата договора, първата от която е с падеж 15.05.2016г., а последната с падеж 15.03.2019г. Давностният срок за всяко една от тези вноски е петгодишен, на основание чл. 110 от ЗЗД.

Молбата на кредитора по чл. 625 от ТЗ е с вх. рег. № 92262 от 10.09.2020г. на СГС.

Съгласно разпоредбата на чл. 628а, ал. 1 от ТЗ, молбата на кредитора за откриване на производство по несъстоятелност на длъжника прекъсва давността относно процесното вземане, а докато трае производството давността е спряна. Следователно вземането на кредитора за главница не е погасено по давност.

Съгласно разпоредбата на чл. 607а, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ производство по несъстоятелност се открива за търговец, който е неплатежоспособен. В хипотезиса на правната норма са определени две кумулативно дадени предпоставки - длъжникът да има качеството търговец по смисъла на ТЗ и да е неплатежоспособен. Легална дефиниция на неплатежоспособността, като състояние на търговеца е дадена в разпоредбата на чл. 608, ал. 1 от ТЗ, когато не е в състояние да изпълни изискуемо парично задължение, породено или отнасящо се до търговска сделка или публичноправно задължение към държавата и общините, свързано с търговската му дейност или по частно държавно вземане.

По данни от счетоводството на ответното търговско дружество за периода 2016г. – 2022г., то е разполагало с дълготрайни материални активи, които в началото са 633 000 лева, а към 31.12.2021г. са 94 000 лева. За същия период дългосрочни финансови активи в началото са 2 315 000 лева – акции и дялове в асоциирани и смесени предприятия, които към 31.12.2020г. вече са отписани от баланса. Стойността на краткотрайните активи в началото на периода са 1 162 000 лева, които към 31.12.2021г. са 74 000 лева.

В първоначалното заключение, вещото лице е посочило, че длъжникът не предоставял достъп до аналитичните си ведомости, нямал касови наличности на парични средства в брой, за периода от 01.01.2016г. до 31.12.2020г., нямало аналитични счетоводни записвания за вземанията му както и липсвали инвентаризационни описи и сравнителни ведомости за осчетоводените стокови наличности.

Съгласно разпоредбата на чл. 182 от ГПК, вписванията в счетоводните книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на останалите обстоятелства по делото. Липсата на първични счетоводни документи означава, че всички вписвания относно краткотрайните материални активи в счетоводните книги на длъжника не отговарят на изискванията за редовност. По делото няма доказателства за други обстоятелства, които могат да обосноват извод за съществуването на тези краткотрайни активи, поради което следва да се приеме, че длъжникът няма краткотрайни активи за периода 2016г. – 2022г., с които да може да покрива паричните си задължения към своите кредитори по търговски сделки.

Съгласно уговореното в договора за разсрочено плащане от 18.05.2016г., падежът на първата вноса в размер на 3 000 евро и 7 000 долара е на 15.05.2016г., а всяка следваща вноса е на 15 число на съответния месец. Считано от 15.07.2016г. размерът на ежемесечните вноски се увеличава на 5 865,16 евро и 13 695,50 щатски долара. Считано от 15.01.2017г. размерът на дължимите вноски за главници вече е 10 730,31 евро до 15.09.2017г. и 17 434,89 щатски долара до 15.03.2019г. След сключването на споразумението за разсрочено плащане, длъжникът е платил по банков път на ищеца следните суми: 6 356,12 евро на 24.06.2016г.; 3 000 евро на 29.07.2016г. и 6 202,92 евро на 19.08.2016г., а след това всеки месец е заплащал по 5 000 евро на ищеца, като последното извършено плащане е на 23.05.2018г.

Невъзможността на длъжника да изпълни изискуемо парично задължение, се установява от липсата на свободни парични средства или бързоликвидни активи с материална ликвидна потребителска стойност. Неплатежоспособността е обективно фактическо и правно положение на търговеца, който не може вече да посреща търговските си дългове и тази невъзможност е проявена видимо и трайно.

В настоящия случай приложение следва да намери оборимата презумпция на чл. 608, ал. 3 от ТЗ, че неплатежоспособността се предполага, когато длъжникът е спрял плащанията, включително при съобразяване на частичните плащания на кредитора. Всяко едно от тези частични плащания са крайно недостатъчно за погасяването на всяка една вноса с настъпил падеж, а спрямо вече неплатения дължим остатък за главница са с незначителен размер. Според настоящият съдебен състав най-късно на 15.06.2016г. е налице изискуемо парично

задължение, което ответникът не е в състояние да изпълни, поради липсата на краткотрайни материални активи.

Неоснователни са твърденията на въззивника, че вземанията от клиенти са нараснали от 140 000 лева на 156 000 лева, а другите вземания се увеличили от 184 000 лева на 207 000 лева, или общо размерът на вземанията се увеличил от 324 000 на 363 000 лева, както вече беше отбелязано липсват първични счетоводни документи за тяхното установяване.

Неоснователни са твърденията на въззивника, че ответното търговско дружество извършвало регулярни ежемесечни плащания по задълженията си за банков кредит към „Уникредит Булбанк“ АД и е погасявал задължения към НАП. Неплатежоспособността е обективен факт за невъзможност на длъжника да изпълнява изискуеми парични задължения към всички свои кредитори. Длъжникът не може да избира с наличните си парични средства на кой кредитор да плаща и на кой да не плаща.

Ирелевантно за това производство е твърдението на въззивника, че към 31.03.2021г. било налице увеличение на стойността на дълготрайните материални активи спрямо 31.12.2020г. – от 101 000 лева на 216 000 лева. Дълготрайните материални активи не се включват в бързоликвидните активи.

Неправилно първоинстанционният съд е определил за начална дата на неплатежоспособността 01.01.2018г. Изчислените от вещото лице коефициенти на неплатежоспособност не са верни, поради липсата на доказателства за наличието на краткотрайни материални активи в ответното търговско дружество. Меродавният момент при определяне началната дата на неплатежоспособността е деня, в който търговецът не може да изпълни изискуемо парично задължение по търговска сделка. Както вече беше установено, изискуемостта на паричните задължения към ищеца е настъпила на 15.06.2016г. и от следващия ден длъжникът е спрял плащанията и е неплатежоспособен. Спирането на плащанията е факт още от 16.06.2016г., която дата следва да се определи и за начална дата на неплатежоспособността.

Във въззивната жалба и в отговора на ищеца, няма наведени доводи за липсата на произнасяне в диспозитива на обжалваното решение по искането за откриване на производство по несъстоятелност и на основание свръхзадълженост, поради което не е предмет на делото във въззивното производство. Липсата на произнасяне по това искане на ищеца, може да е предмет на евентуално производство за допълване на първоинстанционното решение по реда на чл. 250 от ГПК.

Въззиваемият/ищецът претендира разноски за въззивното производство, но не е представил доказателства, че такива са уговорени и реално сторени, поради което искането му следва да се остави без уважение.

Мотивиран така, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260118 от 14.02.2022г., по т.д. № 1707/2020г., по описа на Софийски градски съд, т.о., VI-11 състав, в частта, с която е обявена неплатежоспособността и е открито производство по несъстоятелност на „Аосиа” ООД, ЕИК 175008609.

ОТМЕНЯ решение № 260118 от 14.02.2022г., по т.д. № 1707/2020г., по описа на Софийски градски съд, т.о., VI-11 състав, в частта, с която 01.01.2018г., е определена за начална дата на неплатежоспособността **И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОПРЕДЕЛЯ за начална дата на неплатежоспособността на „Аосиа” ООД, ЕИК 175008609 - **16.06.2016 /шестнадесети юни две хиляди и шестнадесета/ година.**

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в 7-дневен срок от вписването му в Търговския регистър, при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____